

ΚΟΡΦΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΝΑ ΣΤΕΦΑΝΩΜΑ

«Μάννα μου, ο νιός που μου δώκες, άλλη γυναίκα επέπρε, Κ'έμέ κουμπάρα με καλεί να τόνε στεφανώσω».

— «Κόρη, έχεις πόδια να σταθείς και μάτια ν' άντρανίσαις [τρανίσαις]

Και χέρια γουρνογύριστα στεφάνια να γυρίσεις».

— «'Εγώ έχω πόδια να σταθώ και μάτια ν' άντρανίσω

Και χέρια γουρνογύριστα στεφάνια να γυρίσω».

Βανει τον ήλιο πρόσωπο και το φεγγάρι στήθι,

Και του κοράκου το στερρό βάνει καμαροφρούδι.

Παπός την είδε κ' έσφαλε· διακος κ' έδαμινίστη·

Και τ' ακρά διακόπουλα τ' «Κύριε'λέησον» άφηκαν.

— «Πάψε, παπ'ε, τ' λειτουργικά πάψε και τ' Βαγγέλιο,

Κ' έσεΐς μικρά διακόπουλα τ' «Κύριε'λέησον» άφήστε,

Να γύρουν τ' στεφάνια μου μπρός τήν κουμπάρισσά [μου].

Κ' ή μάνα της που βίγχιλιζε π'ο μιά ψηλή ραχούλα:

— «Καλώς τή θυγατέρα μου, τήν άξιοπαλαιμένη,

Πού νούνα τήν προβάδισα και νύφη κατεβαίνεις».

ΤΟ ΠΑΡΑΙΟΝΟ ΤΗΣ ΛΥΓΕΡΗΣ

Μιά λυγερή τραγούδουσε σ' ένα ψηλό παλάτι.

Τ'ής παίρνει ο άγέρας τή φωνή στήν παραθαλασσία.

Οί ναύτες τήν άκούσανε κ' άφήσαν τ' κουπίά τους.

Σάν τί τραγούδι τραγουδεί, σέ τί νηρό τ' όφρνεϊ:

— «'Εγώ κ' ήν έτραγούδησα σά μυρολί τ'ώπα,

π'ώχασα κύρη και κυρά κ' έννιά άδερφους στρατιώτες.

Τ'ο ταιρι μου μ' άπόμεινε και κείνο άρρωστημένο,

Εαρρωστικό μου χάλεψε για να τ'ο ζήρωσσήσω,

Τ'σ' άγριολαφίτσας τόν παστό, τ' άγριογιδιού τ'ο γλά·

Όσο ν' άνέβω σ'ο βουνό, να κατεβώ σ'όν κάμπο,

Νά κ'ώω στρώγχα και μαντρί, ν' άρμέζω τ' άγριο [γίδι,

'Αρρώστησε, ζαρώστησε, κ' ήλλη γυναίκα π'ήρε.»

«ζατε ως άρχηγοί λίγο σ'όν πόλεμο τ'ο Μήδου, με π'έτια γνώμη άν πάτε και τώρα. Γιατί είναι (38) ν'άτέριαστα τ'ά δικά σας συνήθια με τ'ών ήλλων, κ'έπειτα κ' ή καθένας σας σ'ά βγαίνει μήτε άφτά ν'άκολουθαί: μήτε όσα συνηθίζεϊ ή ήλλη Έλλάδα,

78. «Μην τρέχετε λοιπόν γιατί είναι σοβαρό τ'ο ζήτημα, και προσοχή μήπως παρασυρθείτε σ'ε ν'δικά σας βίβασα από παράπονα και γνώμες ξένες. «Τόν πόλεμο και τ'α παράδοξά του στοχαστείτε τα π'ρώτα καλά, π'ριν τόν κατακταστείτε. Γιατί άγα- «πκει, όταν τραβ'ά σ'ε μακρος, να γυρίσει σ'ε δυ- «σαρεστα, που είναι τ'ο ίδιο πιθανά και για τ'ους «οδιό μας και σ'ά τυράλ βουτούμε ως π'ρός τ'ο τέ- «λος (39). Μά έτσι ο ήθρωπος, σ'άν καταπιάνεται «πολέμους, π'ρώτα άρχίζεϊ: έργα, — που (40) έπρεπε «κατόπι — και σ'ά ζεματιστεί, τότες πιά προτείνει «λόγους. Έμεις όμως, που ακόμα δέν π'εσαμε σ'ε «κ'ανένα τέτιο λάθος — ούτε έμεις ούτε, β'λέπουμε, «έσεΐς — σ'ε παρακαλούμε, όσο σ'ά χέρια μας μ'ας «είναι: ή όρθοφροσύνη ακόμα, μη λύστε τήν ειρήνη, «και τ'ους όρκους μην τους πατήστε, παρ'ά ες κανο- «νίσουμε τις διαφορές με δική, όπως όρίζεϊ ή συν- «θήκη άν όχι, ες είναι μαρτυρες οί όριστοί θεοί, «έσεΐς ζητάτε πόλεμο. κ' ήμεις θα δώμε π'ώς να «σας άντιχτυπήσουμε έτσι κατ'ά τ'ο παράδειγμα «σας».

Σάν έτσι μίλησαν κ' οι 'Αθηναίοι.

Εχθος π'ράξαι ήμ'ας (=τός Πελοποννησίους) ε έπινο- ούμεν.

(38) έχετε = χ'ρήθε. Δες σημ. 99.

(39) όπωτέρως έσται. 'Ισως όπως (ή όλη) π'ερας έσται. Π'ρ. 7, 42 εϊ π'ερας μηδέν έσται.

(40) ε. 'Ο Classen σωστά ε.

ΤΟ ΚΑΛΗΤΕΡΟ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τίποτα δέν έγ'όδερα μες σ'όν άπάνου κόσμο Παρ'ά τ'ο γληγορολόγο και τ'έξιο τ'ο ζευγάρι, Και τή γυναίκα τήν καλή δ'που τιμάει τόν άντρα. Χ'αρά σ'τή μάναν εκείνης, χ'αρά σ'τήν πεθερά της, Χ'αρά σ'τά συγγενάδια της, τή νύφη που έμπάσαν 'Αντάμα τ'ών και πίνουσε κ' άντάμα ζεφαντώνουν.

Δ. ΣΗΠΙΓΓΟΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Κακός ήθρωπος φαίνεται ναίει κ' ο φίλος μας ο 'Αφκέριος. Και να δείτε γιατί' μετάφρασε κάπως άν- ήρωπινά, που πάει να π'ε Ρωμ'αίικα, τ'ο Φ ρ ο μ ω ν και Ρ (σ λ ε ρ που παλ'χτηκε τελευταία σ'ο Βασιλικό κ' άμέ- σως άρχισε να έ κ θ έ τ ε ι τ'ους 'Αθηναίους κριτικούς.

— «Ένας λ. χ. άπ' αυτούς τ'ο β'ρήκε λάθος γιατί έγραψε τ'ους ά τ ι μ ο υ ς τ'ους ά τ ι μ ο υ ς τ'ους ά τ ι μ ο υ ς κ' όχι τ'ους ά τ ι μ ο υ ς! Μά είναι κουθέντες αυτές να λέγονται και να γράφονται μάλιστα;

— «Ένας άλλος πάλι, κριτικώτατος και λόγου του, που έδωσε τις προάλλες μ ε λ λ ο σ'όν 'Ιψεν, β'ρήκε τή με- τάφραση λίγο Ψ υ χ α ρ ί ζ ο υ σ α ν. Φανταστείτε ο 'Αφ- κέριος να τήν έφτειανε λίγο Β ε ρ γ ο π ο υ λ ί ζ ο υ σ α ν τ'ι γλέντι που θάτανε!

— 'Ο ίδιος κριτικός φαίνεται θ'άγραψε τις προάλλες σ'ο «'Αστυ» και τήν περίφημη αυτή φράση διου... και οί σ φ ρ α γ ί δ ε ς δ η μ ι ο υ ρ γ ο υ ν ... «...ζωγραφί- ζονται τύποι ες εκείνων τ'ους όποιους ο περιώνυμος συγ- γραφέας έδημιούργησε με τήν ιδιαίτεράν σφραγίδα του...» Και τ'ο χ'ρόνου!.

— Σ'ο φιλολογικό παράρτημα τ'ής σπουδαίας Ρούσσι- κης φημερίδας «Πρωτόβου Κράϊ» που βγαίνει σ'ο Ρο- σ'τόβ, τυπώθηκε μεταφρασμένο Ρούσσιτικα από τ'ο σ'υνερ- γάτη μας κ. Μιχ. Λουκαρόπουλο τ'ο δ'ήγημα «'Α κ ό μ η ;» τ'ο κ. Κ. Θεοτόκη που είχε τυπωθεί π'έρυ στο «Νουμά».

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΛΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

'Από Ηέμυτη σ'ε Ηέμυτη

'Υπουργός 'Εσωτερικών ο Κ'νο. Μανρομιχάλης.

Στοιωμοί. 'Επαρχίες 12.

Λαβωμοί. 'Αθήνα 6 (ένας από καρότσα, ένας από τ'ο τ'ράμ κ' ένας από σούστα), Π'εραίας 7, 'Ε- παρχίες 15.

Κλειμ'ες. 'Αθήνα 1, Π'εραίας 5, 'Επαρχίες 1.

'Απαγωγ'ες. Π'εραίας 1, 'Επαρχίες 3 (ή μιά τ'ο βουλευτ'η Κριεκουκιώτη που λέν π'ώς έκλεψε τή δα σκάλα τ'ο Δούκα... για πολιτικούς σκοπούς).

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Rob. Baïr. Rouen. Λάβαμε τή συντρομή και σ'ε εύ'αριστούμε. — κ. Τσιτ. Βιβλ. 'Αλεξάντρια. Στείλιμε τ'α φύλλα σ'όν κ. Λασπ. Σ'ο γράφουμε. — κ. Νικ. Φερ. Σ'υρα. Λυπούμαστε πολύ, αλλά μ'ας είναι αδύνατο να κα- τεβάσουμε φέτο τή συντρομή σ'ε όχτώ δρ. καθώς κάναμε π'έρυ τ'ους ίδιους μήνες. Τ'ους λόγους τ'ους έηγήσαμε σ'ο περασμένο φύλλο. — κ. Σ'τρ. Κ'αινούρια τραγούδια τ'ο Π'ε- ρούλη λάβαμε και θ'άν τ'άχουμε σ'τ' άλλο φύλλο. 'Ετσι θ'ά πιστέψουν και μερικοί θ'ωμάδες π'ώς ο π'ά ρ χ ε ι Π'ε- ρούλης και δ'ε δημιουργήθηκε σ'ά γραφ'ια τ'ο 'Νουμά», αλλά ζεϊ... και τραγουδάει σ'όν Ποταμό τ'ής Κέρκυρας. — Φίλο μας σ'ά Τρίκαλα. 'Ο «'Α σ ω τ ο ς» τ'ο Γενάρη. Βέβαια, τ'ο «Ταξίδι» θ'ά βγει τ'ο Δεκέβρη.

'Όταν ο Μ'έγ' 'Αλέξαντρος είδε σ'τήν 'Ερ'εσο τήν εικόνα του που τήν είχε φτιάσει ο 'Απελλής, δέν τήν παίνεψε έσο τ'ής άξίζε. Μά όταν έμπασαν και τ'έλλογο, κ' άφ'ο χιλμίντρισε σ'έλλογο τ'ής ζω- γραφ'ι'ς σ'ά ν'άταν ήληθινό και κείνο, ο 'Απελλής είπε:

— 'Ο βασιλιά! φαίνεται ότι τ'έλλογο καταλα- βαίνει από ζωγραφική πολύ π'ερισότερο από σ'ένα.

Μιά φορ'ά τ'ους Χι'ωτες τ'ους έπιασε τ'ο κακό κ' έκαμαν επανάσταση άναμταζ'ύ τους. Κι όταν ή μιά μερίδα νίκησε τήν ήλλη, φώναζαν οί νικητές να κάμουν έξορία όλους τ'ους αντίθετους. Μά κάποιος που ήξερε από πολιτική, τ'ους είπε:

— Καθόλου, φίλοι μου, να μη τ'ους διώζουμε όλους· άφ'ο τ'ους νίκησαμε ες άφ'ήσουμε μερικούς, γιατί μην έχοντας όχ'τρους όσο περνάει ο καιρός, θ'άρχίσουμε να τρωγ'όμαστε άναμταζ'ύ μας.

Μιά φορ'ά π'ήγε γερωντία σ'ή Σπάρτη ένας Τζι'ώτης, γέρος πιά, που είτανε ήλος περηφάνεια, μά και ντραπότανε για τ'α γερ'άματά του και για τ'ουτε προσπαθ'οσε να κρύφ'η με τ'ο β'άψιμο τήν άσπράδα τ'ω μαλλι'ώνέ του. 'Ανέθηκε λοιπόν σ'ο β'ήμα, δει- χνοντας τέτιο κεφάλι, κ' είπε σ'ους Σπαρτιάτες εκείνα που είταν άφ'ορμή τ'ο έργου'ο του. Μά άμέ- σως σηκώθηκε ο 'Αρχίδαμος, ο βασιλιάς τ'ής Σπάρ- τ'ης, κ' είπε:

— Και τί σωστό μπορεί να π'η άφ'ός, που έχει όχι μονάχα σ'τήν ψυχή τ'ο φέμα, παρ'ά τ'ο γυρί- ζεϊ κ' άπάνου σ'ο κεφάλι του;

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τ'ο έν, κ' ένα φρ. χρ. για τ'ο έξωτερικό, πουλιόυντα τ'α γραφ'ια μας τ'ακόλουθα βιβλία:

Τ'ο Ψυχ'ον «Ταξίδι» (σελ. 502) και «'Ονειρο τ'ο Γιαννίρη» (σελ. 268).

Τ'ο Πάλλη «'Ηλιος και φεγγάρι» (σελ. 120)

Τ'ο Φωτιάδι τ'ο «Γλωσσικό ζήτημα και ή εκπαιδευτική μας αναγέννηση» (σελ. 405).

Τ'ο 'Εφ'ταλιώτη «'Ιστορία τ'ής Ρωμισούνης» σελ. 320 και «Μαζώχ'τρα, Βρουκόλακας κλπ.» (σελ. 269).

Τ'ο 'Ερ'ονα «Τ'ής Ζωής» (σελ. 194).

Τ'ο Φιλ'ήντα Γραμματική τ'ής Ρωμ'ικής γλώσσας (μ'εφ. Α') (σελ. 96).

Τ'ο Λόγγου «Δάφνης και Χλόη» (χαρτοδε- μένο) μεταφρ. 'Ηλ. Βουτιερ'ιδη (σελ. 86).

Τ'ο Εύριπίδη «Μήδεια» μεταφρ. Γιάννη Περγιαλίτη (σελ. 59).

Τ'ο Σοφοκλ'η Αίας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σί- δερη (σελ. 61).

Τ'ο Χ. 'Αντρεάδ'η «'Ο Μ'έγ' 'Αλέξαντρος» (σελ. 192).

Τ'ο Δ. Η. Ταγκόπουλου «Ζωντανό και Πεθαμμένο» δράμα — «'Η Χρυσανθή» και «Τάφος σ'ο Γιαλό» δηγ'ήματα (σελ. 78).

'Η ΜΙΑΔΑ, μεταφρασμένη από τόν κ. 'Αλέξ Πάλλη (σ. 416) δρ. 2 και φρ. χρ. 2 σ'ο έξωτερικό.

'Η «ΜΑΤΙΑ» τ'ο Γ. 'Αβάζου δρ. 1.50.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82